

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy hóra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A közösség rajongói.

Pécs, 1901. aug. 9.

Szálló ige, hogy „közös lónak tőrös a háta.” És ez szent igaz. Ha a közösség minden esetben üdvös és hasznos lenne, úgy az emberiség nagyobb része nem törekednék arra, hogy olyan vagyont szerezzon, a melyre kizárólagos tulajdonjoggal bír.

A közösség csak ott prosperálhat, a hol patriarchális az élet, mint például a doni kozákoknál. Ehhez azonban még az is kell, hogy a közösségben élő nép nyelvéleg és vallásilag egységes legyen, mert máskülönben a közösség ott is torzalkodásra vezethet. A közösség lenne ugyan az emberiség ideális állapota, mert az megszüntét jelentené a rút önösségnek, csak hogy az emberiség, fejlődésének mai stádiumában, erre még nem érett meg.

Míg ez be nem következik, minden állam önállóságra és függetlenségre törekszik és óvakodik minden más néppel vagy állammal való közösségtől, mert ez mindig függést, alárendeltségi viszonyt jelent a közösségre lépett gyengébb félre nézve. Csak Magyarország képez kivételt, mert ennek államférfiai a kényszerű közösséget a nemzet létérdekének tüntetik föl, a mi-
ben kezükre járnak azok az ijedős hazafiak, akik uton-utfélen hirdetik, hogy Ma-

gyarország, mint önálló állam a szláv ellenségektől körülvéve nem tudna megélni a saját lábán s így okvetlen arra a közösségre van utalva, a mely az egységes osztrák hadseregben egyedüli támaszát adja meg a hazának.

Szegény magyar, hát már osztrák támasz nélkül elveszett fia vagy e világnak? Boldogulásod egyedül csak az osztrákkal való elközösítésedben található föl!! A kétfejű sas, vagy a sziámi ikrek sorsára vagy kárhoztatva. Pedig, ha nem hazugság törvénybe iktatott állami önállóságunk, akkor kell képességgel birnunk önálló állami életre, csak komolyan kell akarnunk.

Ha egyszer független gazdához illően berendezkedtünk, akkor bekövetkezik önmagától a megélhetés lehetősége is. Kiszáradás, gyáva kislelkűség kell ahhoz, hogy az Ausztriával való közösségben keressük jövőnk biztosítását.

A háromszázezer búr 380 millió angol alattvalóval küzd már két esztendője és a 19—20 milliónyi magyarnak minden ellenállás és harci erő kifejtése nélkül kellene elesni az osztrák sógorságért rajongó gyászmagyarkák felfogása szerint.

Az ily magyarkáknak legtanácsosabb lenne, hogyha a rájuk nézve annyira kétes biztonságu Magyarországból mind egy lábíg kivonulnának Ausztriába protektoruk

erejének gyarapítására és az osztrák állam hű alattvalói számának öregbítésére, ugyis kevés ott az osztrák állameszme hive.

Ilyen nyulszívű hazafiakra nincsen hazánkknak szüksége. Hagyjanak csak minket magunkra; Isten segítségével majd csak megvédelmezzük nemzetünket minden német sógor támogatása nélkül, de még gyáva megadást prédikáló magyarkák nélkül is. Majd előveszszük eszünk jobbik felét és kard s golyó helyett ipar és kereskedelem által fogunk igyekezni szláv szomszédainkat a magunk részére megnyerni.

Nem fenyeget minket a szlávok részéről olyan nagy veszedelem, mint a közös ellenség, a németység részéről. Jól tudják a szlávok, hogy a magyar nemzet volt az, a melyen megtört a török hatalma s ennek hanyatlásával kezdetét vette a keleti szlávok felszabadulása. De a német még a békében is veszélyes és önző szomszéd. A kisebb szláv csoportoktól tehát nincs mit tartanunk, sőt okos politikával legjobb szövetségeseinkké tehetjük őket; a nagy kolosszus pedig a mi földünkért nem fogja a maga ázsiai érdekeit kockára tenni, óriási birodalmát még egy hatalmas nyugtalan elemmel is szaporítani.

Az oroszoknak nem civilizált, vagy a civilizáció útján haladó népek kellene, ő szűz föld után törekszik, melynek termé-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Mehalt a költő.

Mehalt a költő! Szive ölte meg . . .
Kik szerettek szivekkel játszani,
Hiu kacérkodás leányai
S ti asszonyok, ide figyeljétek!

Kórágán is csengő rimekbe szedte
Igaz szerelmét, mely hiába volt.
S most, hogy az ajka néma s szive holt,
Vaj' ejt-e könyvet Ó is majd felette!?

Mert koszorut nem küld ravatalára;
Bár küldene, hiszem s tudom, bizonynyal.
De pörölni sohsem szokás a holttal —
S ő koszoruk mellőzését kívánta.

Szegény poéta, ha lett vón' neki
Hű élettársa, enyhe otthona:
A szive nem lett vón' beteg soha —
Ha kit szeret, az viszont szereti.

Irt volna csendes, jámbor dalokat
Ügyes tollal s nem szive vérivel;
S ifju korán halál nem éri el —
Arany középut hosszú éltet ad!

De a szivét megejté valaki
S játszott vele . . . Hisz' sokan tesznek így,
A kik előtt csak játékszer a sziv —
Hiu kacérkodás leányai.

Azért tehát ide figyeljétek!
Ne játszatok könnyelműn a szivekkel;
Nem üdvözül, a ki élt szeretetlen —
S mert szive nem volt, másét ölte meg!

Honthy István.

Letört lilium . . .

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Königsstein Janka.

Éjszaka van, csak itt-ott reszket egy-két
csillag a sirásra készülő felhőfoslányok kö-
zött. Az utcák csendesek, csak itt-ott surran
el egy-egy ember.

Fantasztikus diszsonanciában szólal meg
az éj, az ő komoly, rejtelmes hangján.

Mint apró villi fáklyák táncoló tüze, lo-
bog fel előttem néhány rezgő fénysáv, valami
a lelkemre nehezedik, egy nehéz bódító
szender: tulvilági sejtés és földi félelem, ta-
lán az alvó világ lehelete . . .

Reám nem hat jól az ilyen csendesség.
Mindjárt beleesem a szomorúság lethargiájába,
megfeledkezem mindenről, a mi vig és mu-
lattató. Egy ilyen hatás uralma alatt irom ez
uttal rövid elbeszélésemet is, a mely nagyon
is elfelejteti velem a külvilág ezerféle mókáit.
Tehát zengjen a lant a „letört liliumról.”

* * *

Az a . . . i pusztán lakott a gazdag
Mérey Benő, a hol csak a féle „mester uram”
volt a minden tudományok apostola. — Volt

pedig eme nevezett gazdag urnak egy bájos,
igéző szép leánykája, a hét éves Margitka, ki-
nek olyan nem mindennapi szép tulajdonai
voltak már akkor, hogy azok egy jól nevelt 12
éves leánygyermeknek is diszére váltak volna.

A gondos szülők éleslátása csakhamar
felfedezte ezeket és a kis leányt egy nagyvá-
rosban lakó tántijához adták, a ki elismert
nagyműveltségű, ritka intelligens asszony volt.

Szeretettel vette védőszárnyai alá a te-
hetséges gyermeket, a ki nemsokára imádatlalt
csüngött a jószágos fiatal nénikén, a ki viszont
feleje vitte szive, nagy szive egész melegét.

Elkövetett minden lehetőt, hogy „leány-
kája”, — mint a hogy később nevezni szokta
— ne csak az iskolában tanult ismeretekkel
távozzék majdan haza, hanem feltárta előtte
a maga csodás szellemének kapuit is, hogy
oda egy kis betekintést tehessen néha-néha.

Elhalmozta gyengéd, anyai szeretetének
minden külső jeleivel, dédelgette, becézte az
édes gyermeket, a ki így a legkitünőbb neve-
lésben részesült. Mindezen fáradságáért dusan
meg volt jutalmazva az önfeláldozó tánti, ha
a kis leány felemelte reá nagy, sötétbarna
szemeit, a melyeket hosszú, fekete szempillái
árnyékolta be és mintegy ömlengve, mély
érzessel, csak annyit mondott: „Te Lunka
mamám!” E néhány szóban a tiszta, ártat-
lan gyermeki szeretetnek minden ihlete benn-
foglaltatott.

Volt egy jó „pajtása” is Margitkának,
kíhez több fűzte a rokoni köteléknél, mert a

szeti kincsei még kiaknázatlanok; sötét-ségben leledző népeket iparkodik hódítani, a kiket a maga civilizációjával magához idomíthat.

Komoly veszély tehát a szlávok részéről nem fenyeget s azért semmi okunk ettől való féltünkben lemondani önálló állami életünkről. Sőt ellenkezőleg, minden áron és minden körülmények között, hogy mindenekelőtt közgazdasági politikánk függetlenítessék az osztrákoktól, mert csak így biztosíthatjuk, hogy a magyar a második évezredet mint független és önálló nemzet élhesse át s a keletnek egykor irányt szabó hatalommá növekedjék.

Nem hazafias, de nem is okos dolog tehát magát magyarnak valló embernek az osztrákkal való közösségben maradás mellett kardoskodni és a nemzetet azzal ijesztgetni, hogy a saját lábunkra állva nem volna biztonságban a saját életünk sem, mert ezt csak a közös hadsereg biztosíthatja. A ki ezt állítja, az Magyarországot önálló állami létre képtelennek bélyegzi, mert hisz most csak névleg létezik magyar állam, tényleg azonban alárendelt provincia, mely sem közgazdaságát, sem haderejét, sem külképviseletét önállóan nem vezetheti; ezek nélkül pedig önálló állami létről beszélni sem lehet.

Nagyon is itt az ideje hát, hogy minden téren önállósítsuk magunkat. Azért édes magyarom, ha az ősök hamisítatlan vére lüktet még ereidben, úgy akkor testtel-lelélekkel azon légy, hogy önálló vámtérületed, önálló magyar hadseregged és külképviseleted legyen. Akkor fogsz majd csak azzal dicsekedhetni igazán, hogy befejezett teljes államot alkotsz.

Ne hallgass a kozmopolita prófétákra, kiknek ott a hazájuk, a hol kincseket lehet harácsolni s a magyar felett kényuralommal hatalmaskodni, csak azért, mert telvük a páncélos szekrények kincsekkel, a melyeket a magyar ember verejtékéből s ősei vérével megszentelt földjéből összekapartak.

fia volt az ő imádott második anyjának. Ez a fiu, a ki csak egy évvel volt idősebb hugánál, értelmesség és okosság tekintetében nem állott mögötte amannak. — Különben együtt nevelkedtek már kicsi koruk óta, mert mikor még csak öt hetes kis pólyás baba volt Béla, édes anyja kénytelen volt őt Margitkáékhoz adni.

Apja korán lett áldozata könnyelmű ifjúkori életének és így nem maradt más hátra, mint az apátlan gyermeket biztos kezekben hagyni, hogy azután az anya, ez a typusa a nőknek, a ki nagy műveltségével mindenüvé csak fényt áraszt, annál nyugodtabban vegye fel a küzdelmet a létért. Mint távirásnő négy évig viselte a kenyérkereset eme farsztó igáját, mignem egy tisztességes, jó ember oldala mellett kárpótolva lettek szenvedései. Így hát ő csak viszonzószolgálatot tett nővéreinek, a midőn a kis leánykát magához vette.

Margitka a nénikéjénél töltött évek alatt gyermekévei aranynapjait töltötte. De mint minden mulandó a földön, Margitka boldogsága is tűnőfélben volt.

Szinte buskomorrá lett, mikor szülei arról értesítették, hogy a vizsga után érte jönnek.

Nagyszomorúan mondotta egyszer nénikéjének: »Linka mamám, ugy-e, jövőre ismét eljöhettek? Nem tudnám elviselni, ha sokáig nem lehetnék melletted. Linka mama, megengeded ugy-e? — De igérd meg azt is, ha esetleg én nem jöhetnék, talán beteg leszek,

Elég legyen már egyszer a mumussal való örökös ijesztésekből. Ocsudjunk fel mély álmainkból s nézzünk körül, hogy ki az, a ki igaz magyar és a ki honfitársainak boldogulásán önzetlenül és elszántan munkálkodik: azt kövessük, nem pedig a holmi közösséget prédikáló, ordókra és jutalmakra váró hamis prófétákat.

Bereghy Endre.

Városi rendkívüli közgyűlés.

— Saját tudósítókntól. —

Pécs, 1901. aug. 9.

Ötperces ülésnek ígérkezett a város mai rendkívüli közgyűlése, mert egyetlen tárgy volt csak napirendjére kitűzve. De vannak még ötletes városatyák, kik ötperces ülésből is tudnak félórát csinálni, még pedig érdekeset. Így tett ma *Muttnyánszky* Béla, ki két tárgyat is szánt a mai közgyűlés kibővítésére és unalmának elűzésére, s mivel az egyiket csak tegnap adta be írásban, a másikat már csak előszóval való elmondásra tartotta készletben. Persze, egyik tárgy sem kelthetett vitát, mert vita alá a szabályrendelet értelmében nem is bocsájthatták. S a közgyűlés ugyis rövid volt, de legalább rá lehet mondani azt is: rövid, de velős!

A városatyák közepes számban jöttek össze délelőtt 11 órára a közgyűlési terembe, hol öt perccel 11 óra után megjelent a városi Tanács élén báró *Fejérváry* Imre dr. főispán s elölglalván az elnöki szeket, üdvözölte a bizottsági tagokat s a közgyűlést megnyitotta.

A főispán ama kérdésére, hogy napirend előtt kíván-e valaki felszólalni, felállt *Nendtvich* Andor, helyettes polgármester; *Muttnyánszky* Béla szintén bejelentette, hogy ő is kíván felszólalni.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester erre bejelentette, hogy *Muttnyánszky* Béla bizottsági tag tegnap délelőtt írásban egy indítványt terjesztett be. Ez indítvány

a Tortyogó és a szénbányák

ügyeire vonatkozik. Ugyanis tudvalevő dolog, hogy a város a Tortyogó vizének bevezetését

akkor, ha hivatlak hozzám, nem fogod megtagadni, hogy eljőjj. Igérd meg ezt, Linka mamám, és én oly örömet leszek beteg.

A gyermek szavai aggodalmat okoztak a jó asszonynak, s szólni se tudott a meghatottságtól, csak két nehéz könyecseppet törült le, a melyek érdekes kreol arcán leperogtek. A gyermek ragaszkodása, megindító szeretete könyekig hatotta. Valami ijesztő sejtelve támadt magának is. Ez a gyenge, tapasztalatlan gyermekszív már nem egyszer adta bizonyosságát csalhatatlan előérzetének. Sokszor jobb szerette volna, ha a leányka kevésbé olyan értelmes, s korát jóval fölülmuló éles esze sokszor elszomorította, bár sohse tudta magának megmagyarázni, hogy miért?

Eljött a kitűzött nap, a melyen eljöttek Margitkáért. Fájó szívvvel vett bucsut »Linka mamájától« s mikor már kirobogott vele a vonat a pályaudvarból, addig nem vette le tekintetét a szeretett tántiról, míg csak egy parányit láthatott belőle, kendőjét azonban még akkor is lobogtatta.

Vajjon, viszontláthatja-e még? Ez a kérdés ólomsúlyként nehezedett a lelkére, de elfoglalta viszont »Linka mamája« egész valóját is. — — — — —

Két év mult el azóta. Margitka szülei pedig mindent elkövettek, hogy féltve szeretett legdrágább kincsüket jókedvűnek lássák. Arca rózsáit halványosság, szintelenség váltotta fel, a

elhatározta s az már a kivitel küszöbén áll. Az is tudvalevő dolog azonban, hogy a Tortyogó-forrás körüli községek: Töttös, Cserkut, Szöllös, Boda és Bakonya, a forrás közelében levő szénbányáikat bányászatra bérbe adták s a bérid 1903 december 31-én megkezdte a bányaművelést. Mir most tekintve, hogy az *aknák lemélyítésével esetleg a Tortyogó vizé oda szivároghat s az egész nagy költséggel alkotandó új vízmű kárba veszhet*; indítványozza, hogy a közgyűlés utasítsa a Tanácsot, hogy *szakértőket hallgasson meg arra nézve, miszerint a bányászat nem befolyásolja e a Tortyogó vizét* és csak ez esetben alkottassék meg az új vízvezeték. A szakértők kimerítően megnyugtató véleménye beérkeztéig pedig a vízmű létesítése felfüggesztessék.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester szerint az indítvány nem tárgyalható; mert a rendkívüli közgyűlés tárgysorozatába felvehető nem volt, mivel csak tegnap délelőtt nyújtott be, póttárgysorozatba pedig az idő rövidsége miatt nem volt felvehető. Már pedig rendkívüli közgyűlésen csak olyan ügyek tárgyalhatók, a melyek a napirendbe felvéve vannak.

Azonban nehogy ez a rendkívüli ügy haladékot szenvedjen, ezennel kijelenti, hogy a *Tanács teljesen magáévá teszi az indítványt* s annak nagy fontosságát atézve, már intézkedett is, hogy *Böck* János, a geológiai intézet hírneves igazgatója, vagy akaiályoztatása esetén *Szontagh* Tamás bánya tanácsos, továbbá *Mattyasovszky* Jakab s *Glanzer* Gyula bányagondnok sürgősen vizsgálatot tartsanak s véleményyt mondjanak az ügyet illetőleg. Eről azután a Tanács jelentést fog tenni nyomban a város közgyűlésének. Kéri tehát egyelőre ezt tudomásul venni.

A közgyűlés helyeslésekkel kísérte ezt a polgármesteri választ s utána *Muttnyánszky* Béla állt fel szólásra. Nem azért, hogy indítványa érdekében beszéljen, mivel az elkésett indítványra adott válasznál ő sem akart többet, de egy más ügyben. Ez pedig volt

a löversenyek ügye.

Muttnyánszky Béla azzal kezdte, hogy nem rekriminal. Nem is az előbbi ügygyel kapcsolatban, de egy más ügyről szándékozik szólni. Örömmel vett tudomást a város érdekébe vágó f. hó 6 an tartott löversenyállandósítási értekezletről. De ép oly sajnálattal értesült arról is, hogy az értekezleten a vá-

mely azonban igéző széppé tette, kiemelve a gyönyörű klasszikus arcéit és ragyogó szeméit.

De a szülők minden kísérlete hajótörést szenvedett.

Sőt a betegség rohamosabban kezdett komoly jelleget öltetni. Kiméletből, erről egy szóval sem értesítették nénikéjét, csak midőn a haláltusa állott be, a gyermek határozott kívánságára sürgőnyileg hívták oda.

Mire odaért a várva-várt lény, a gyermek nem volt eszméletnél és az orvosok tiltakoztak őt a betegszobába engedni.

Egy kínálkozó pillanatban az asszony a szobába szökött, hol kedvence feküdt, ki inkább tartozott már a másvilágra mint erre.

Odaállt közel az ágyhoz s eléje tárult a szívet facsaró látvány.

Egy hosszú, meleg csókot nyomott a haladó gyermek tüzes szájacskájára, a mire az mintegy varázsütésre felemelte hosszú pillait. Szemei megtörten nézték az előtte álló alakot s egyszerre egy hangos sikoly hallatára, a mely a beteg ajkait elhagyta, berohantak a szobába a lesújtott szülők is. »Linka mamám« ez volt utolsó szava és a halál angyala elvégezte a dolgát.

A mire ájulásából magához tért a fájdalomtól megtört néni, akkor már ott feküdt a koporsóban a letört lilium . . .

ros nem volt képviselve. Ezen az értekezleten a városi kommunitás körén kívül álló egyéneknek kellett a város érdekeit megvédelmezni. 1848. előtt gyűlhelye volt Pécs város Somogy, Tolna, Zala és Baranyavármegyék előkelőségeinek. Pécs volt a gócpont, hová négy vármegye közönsége járt be; itt adott egymásnak találkozt; itt szerezte be kereskedelmi és ipari szükségleteit s ez által Pécs előhaladására nagy befolyással volt. Az abszolutizmus természetesen nem tűrt ilyen gyűlhelyeket. Az alkotmányos, ugynevezett szabadelvű éra beköszöntével azután Pécs nem tudta visszazerezni, hogy gócpont legyen. Hangoztatta folyton erre való hivatottságát, de hiába. Hiszen nekünk mindent, a mi keveset kaptunk, ugy kellett megvenni, vagy kikönyörögni. Most egy értekezletet tartottak a lóversenyeknek Pécsen való állandósítása ügyében. Az értekezletre négy vármegyéből a meghívottak teljes számban megjelentek. Pécs város nem ugyan testületileg, de három főtisztviselője személyesen kapott meghívást, de egy se jelent meg. S csak Percel Dezső, képviselőházi elnök, hatóság pártfogásának köszönhető, hogy az értekezlet Pécsen jelölte ki a lóversenyek székhelyét. Nem kíván rekriminálni, de áthatva az ügy fontosságától, a melyet oly nagyak tart, hogy fontosságát megmondani sem bírja, napirend előtt, tehát vita kizárásával megkéri a polgármestert, hogy fejezze ki a város a köszönetét az értekezletet összehívó Jeszenszky Ferenc országgyűlési képviselőnek és az értekezlet elnökének, Percel Dezsőnek. Azonkívül lépjen érintkezésbe a végrehajtó bizottság elnökével, hogy mik a kívánalmak a várossal szemben a lóverseny állandósítása érdekében? Mert itt főkérdés a verseny tér, hogy azt megadja-e, vagy kell e adnia a városnak? S az irányban tegyen javaslatot a közgyűlésnek.

A helyéssel kísért felszólalás után a főispán kijelenti, hogy azt nem tekintheti interpellációnak, mert szabályszerűen bejelentve nem lett, csak egyszerű kérelemnek.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester, ennélfogva csak felvilágosítással szolgálhat. Egyetért felszólalóval a kérdés fontosságára nézve. A lóversenyek állandósítása a forgalom emelésére nagy befolyással van s a régi kapcsolatot a szomszédmegyék és Pécs város között feljuttatja és erősíti. Épen ezért meg is jelent volna, ha meghívót kap. De kijelenti hogy a polgármesteri hivatalhoz meghívó nem érkezett. Sajnálatos dolog, hogy a város nem volt képviselve az értekezleten; de meghívók hiányában meg nem jelenhettek. A polgármester be lett választva a végrehajtó bizottságba; ott alkalma lesz tisztázni ezt az ügyet és a város propositióját is megtenni.

Mutnyánszky Béla nem is mondta, hogy a polgármesteri hivatal meghívta. De a város három főtisztviselője kapott névre szóló meghívót. Maga az értekezlet is magánileg volt, tehát ott a város nem is lehetett — mint olyan — képviselve. De mint egyének, mint városi főtisztviselők, a meghívottak érdeklődhetek volna a fontos ügy iránt. Különleges intézkedésre most már szükség van; mert a polgármester, a gazdasági tanácsos és a főkapitány kaptak meghívót. A polgármesternek most már utasítást, mandátumot kell adni, hogy ő, vagy helyettese képviselhesse ez ügyben a várost és annak érdekeit.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester kijelenti, hogy hozzá nem érkezett meghívó; sem a helyettes gazdasági tanácsoshoz csak a főkapitányhoz. Azt pedig betegsége akadályozta a megjelenésben. A polgármester most már be lévén választva a bizottságba, ott majd megteszi a szükséges propositiókat.

Vaszary Gyula kijelenti, hogy a meghívót megkapta. De gyengélkedett s különben ő is az értekezleten a város gazdasági ügyeiben ugy sem nyilatkozhatott volna, mert erre nincs feljogosítva. Különben azt hitte, hogy ha ő kapott meghívót, a polgármester is kapott bizonyára.

Oberhammer Antal, helyettes gazdasági tanácsos kijelenti, hogy sem a gazdasági tanácsos, sem a tanácsosi hivatal meghívót nem kapott. Lehet, hogy talán a — gazdasági felügyelőség kapott.

Eképen a személyi kérdések tisztázódván, a főispán kijelentette, hogy több felszólalás nem történvén, áttérhetnek a napirendre.

Egy alapítványi hely

Üresedik meg a legközelebbi tanévben a pécsi honvédtudományi iskolában. E helyre a pályázók kijelölése végett lett egybehívva a mai rendkívüli közgyűlés.

Tróber Aladár dr. főjegyző előterjesztette, hogy az alapítványi helyre két pályázó adott be kérvényt. Szieberth Nándor ügyvéd Árpád fia és Peterdi Ferenc s. telekkönyvvizsgáló Ferenc fia nevében. Szieberth Árpád pécsi születésű és illetőségű; Peterdi Ferenc csak idevaló illetőségű, de nem itt született. Az alapító oklevel értelmében tehát első helyen Szieberth Árpádot ajánlja a Tanács kijelölni; de mivel 16 éves elmúlt, természetesen korengedélyt kell nyernie. Második helyen jelölésre ajánlja a Tanács Peterdi Ferencet.

Mutnyánszky Béla ugy kéri a jelölést helyesíteni, hogy amennyiben az első helyen jelölt a korengedélyt meg nem nyeri, ugy Peterdi Ferenc jelöltetik az első helyen.

Tróber Aladár dr. főjegyző szerint az előterjesztésben ez ugyis benne foglaltatik; mert ha Szieberth korengedélyt nem nyer, ugy eo ipso elesik az első helyről.

Záray Károly dr. kérdést tesz, hogy a ki most kilépett az intézetből, valami Polgárrevű lövédek, az is pécsi születésű volt-e? Mert akkor voltak többen is pécsi születésűek, mikor ő jelöltetett.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester, felvilágosítja a felszólalót, hogy nevezett a Ludovikába volt jelölve. A felszólaló tehát tévedésben van.

Záray Károly dr.: Jobb szeretem, ha én tévedek, mint ha a Tanács téved!

E kijelentés hangos derűtséget keltvén, a közgyűlés a javaslatot el is fogadta s Záray szavainak derűs hatása alatt ért véget az ülés feltizenkét óra után öt perccel.

Házasság a művelt világban.

Pécs, 1901. augusztus 9.

A műveltségnek, a civilizáció rohamos terjedésének kétségtelbül megvannak a maga előnyei. Oly vívmányok ezek, ezuttal többre nem akarunk hivatkozni, mint melyek a modern kor fiának irigylendő kényelmet s azelőtt ismeretlen élvezeteket biztosítanak. Ki tagadná azonban, hogy a modern kulturának ép a most említett előnyei mellett megvan a maga rossz oldala is.

A társadalom a családon alapszik, mint a legkisebb társaság. Ha egészségesek a családi viszonyok, egészséges a társadalom is.

A statisztika pedig azt igazolja, hogy a műveltséggel fordított arányban áll a házasságok száma. Minél nagyobb valamely nemzet műveltsége, annál kevesebb a házasságban élők száma s bizony rohamosan közeledik a műveltség fokozatos emelkedésével a társadalom azon időponthoz, a mikor talán muzeumokban fogják mutogatni azt az emberpárt, mely egymással házasságra lépett. Manapság a művelt Franciarságban sokkal kevesebb házasságot kötnek aránylag, mint hazánkban s pláne, mint pl. Szerbiában. A statisztika ezen adataiból könnyen azt magyarázhatná ki akárki is, hogy a műveltséggel karöltve hódít a szabad szerelem eszméje s a felvilágosultság minden korlátot le akar dönteni az erkölcs terén.

A statisztika csak konstatálja a szomorú valót, a házasságok apadását, melynek oka egészen más, habár vannak egyesek, a kik

lelkes hivei a szabad szerelemnek. Node ezek kevesen vannak.

A házasságkötések apadásának oka a modern kor kényelmes berendezése s az ennek nyomán beállott nehéz megélhetési viszonyok.

Egy egy fiatalember elvégez nyolc középiskolát, négy felső iskolát s ekkor huszonkét éves. Ez az a kor, a mikor a fiatalember telve idealizmussal, tetterővel s duzzadó egészséggel, életkedvvel a legnagyobb fokban képes a házaseleltre. S tekintve azt, hogy e korban a fiatal emberek nagyon kevés kivétellel tényleg szerelmesek is, elmondhatjuk, hogy készek volnának házasságra lépni, ha lehetne. Igen, ha lehetne, mert tényleg nem lehet. Elvégezvén a főiskolát valahol alkalmazást kap ugyan, de oly csekély javadalmazása van, hogy abból ketten megélni csak a legnagyobb nélkülözések árán tudnak.

Várnak tehát jobb állásra s ez alatt egy-két év eltelik. A fiatalember huszonöt éves a legjobb esetben, akárhányszor huszonnyolc, a mikor kedvezőbb anyagi viszonyok közé jut. Ekkor persze már sokkal komolyabb, hogy ugy mondjam, sokkal számítóbb s nem a szívével, hanem a legtöbb esetben az eszével szerelmes, vagy egyáltalán nem is gondol a nősülésre. A modern kor kényelmes berendezésében pénzért minden kényelmet feltalál s minden élvezetet megszerezhet, míg ha megriőstül, az élvezetekről legalább részben le kell mondania.

Erre most már nem annyira hajlandó s inkább vár addig, míg oly frigyét köthet, mely anyagilag a hozomány által biztosítva van.

Nem minden embernek a szülei gazdagok, sőt több a szegény s általában a diplomás emberek között legalább is a háromnegyed részének szegény emberek a szülei. Az ily szegényebb sorsú fiatal emberek, a mig megszerezték a diplomát, kénytelenek voltak adósságot csinálni. Nem könnyelműségből csinálták azt, hanem körülményeik utalták arra. Mikor tehát az ilyen fiatal ember jobb anyagi körülmények közé jut hivatali állása révén, kötelességének tartja, hogy adósságát kifizesse, s ez akadályozza őt abban, hogy házasodjék, vagy ha nősül, a legtöbb esetben pénzes lányt keres, mert hozomány nélkül nem képes feleségét is eltartani, s az adósságot is törleszteni.

Ime, így jönnek létre azok a házasságok, a melyekben a szerelem csak másodrangú szerepet játszik. Mindamellert ezeket nem nevezhetjük érdekházasságoknak a szó szoros értelmében.

A földmivelő osztály férfiai már tizen-nyolc-husz éves korukban nősülnek, az értelmiség — hogy középszámot mondjunk — huszonhetedik életévében, ha egyáltalán meg-nősül.

Drága az élet s kétszeresen drága a diplomás embernek, a kitől a társadalom állásához mérten többet is kíván s a kinek magának is nagyobbak az igényei, mert a látóköre is nagyobb. Meg kívánja ő maga s a társadalom, hogy feleségül jó családból származó lányt vegyen magához s ennek is megvannak a maga igényei épen műveltségénél fogva. Ha ketten összekerülnek, az igények nagyobbak összesen, mint az egyesnél, a megélhetés pedig nem lesz olcsóbb. Küzöldnie kell a családos embernek s le kell mondani a sok élvezetről, mit, mint legényember, megengedhet magának. Erre nem mindenki vállalkozik s inkább megmarad agglégénynek.

Ime a műveltség s a civilizáció hatása. Ma nem kötnek aránylag annyi házasságot, mint régebben s nem is nősülnek a fiatal emberek oly fiatalon, mint azelőtt.

Ez nem egészséges állapot. Hogy nincs annyi házasság, az a nemzet vesztesége, hogy nem nősülnek akkor, mikor arra leginkább képesek, a családi boldogság rovására meg legtöbbször. És ezen segíteni nem lehet, ha csak ugy nem, hogy akként rendezzük be a

társadalmat, hogy minden fiatal ember legalább huszonnégy éves korában oly helyzetbe jusson, hogy családot alapíthasson egész bátran.

Ha majd az egyes családok boldogsága biztosítva lesz, s ez függ az életkortól is, nem kell féltünk a társadalmat sem semmiféle katasztrófától, mert, hogy a társadalom forrong, annak egyik oka kétségtelenül a családok egészségtelen helyzete, azok boldogtalansága.

Hírek.

Pécs, 1901. augusztus 9.

Amerikai módszer.

Mascagnit, Klam és Erdlinger amerikai impresszariók szerződöttni akarják, azonban csak oly feltétellel, ha a művész megnöveszti a haját.

Az impresszarió: Ha megengedi tisztelt művész, még egy néhány pontot beleírunk a szerződésbe.

A művész: Kérem. Az anyagi ügyeket már elintéztük és így nincs kifogásom egyes lényegtelen pótlások ellen.

Az impresszarió: Helyes, ezt az előzenyiséget szeretem. Tehát, először is ön kötelező megnöveszteni a haját.

A művész (csodálkozva): Hogyan?

Az impresszarió: Nem érte kérem? Hisz oly egyszerű a dolog. Önnek kétségbeesetten nyárspolgári külseje van. Honfitársaim sohasem hinnék el, hogy ön genie. Nekik szemmel látható biztosítékok kellene. Tehát önnek meg kell növeszteni a haját.

A művész (lemondással): Pedig boszontóan izzadok, ha nagy hajam van. Nagyon kellemetlen. De végre is, ha ön ragaszkodik a hosszú hajhoz...

Az impresszarió: Feltétlenül. De ez még nem elég.

A művész: Hogyan? Mi nem elég?

Az impresszarió: A hosszú haj magába véve nem sokat ér. Azzal bánni kell tudni.

A művész: Hogy értsem ezt?

Az impresszarió: Ugyan ne legyen olyan naiv. Nem érte, hogy kell a hosszú hajjal bánni? Ide figyeljen. Mikor kijön a közönség elé, faradtan meghajlik s kezével végigsimít hullámos haján, mely dus fürtökben omlik le vállára. Dirigálni kezd. Fejét ide-oda kapkodja, úgy, hogy bejűrtjei röpködnek a szélben.

A művész: Bocsánat, én igen nyugodtan dirigálok.

Az impresszarió: Hát erről le kell szoknia. Egy tüzes lelkű genie nem dirigálgat nyugodtan. Az abszurdum. Ön úgy fog dirigálni, amint nekem tetszik, különben nem szerződöttem. Ellenben nekem tetsző dirigálásért hajlandó vagyok fellépésenkint 50 dollár külön honoráriumot fizetni.

A művész: (sóhajva) Végre is pénz beszél. Hát hogy dirigálok?

Az impresszarió: Felugrik a széken. Kezével örülten hadonázik. A karmesteri pálcával ráüt a nagybögös fejére. Pazar íveket ír le a levegőben s mikor a legnagyobb extázisba ragadja magát, szivgörcsöt kap.

A művész: (megrémülve) Szivgörcsöt kapok?

Az impresszarió: Természetesen. Szivgörcsöt kap és ájultan esik össze. Ez módfelett érdekes. A közönség meg fog bolondulni tőle. Ön pedig minden sikerült szivgörcsért 25 dollár külön honoráriumban részesül.

A művész: Helyes. És azután mit csinállok?

Az impresszarió: Magához tér. Szenvedő arccal a közönség felé fordul s bágyadt mosolylyal köszöni meg a részvét óriás megnyilvánulását. Ajkai szélén még vonaglik a fájdalom, mikor újból bele kezd a dirigálásba.

A művész: Hát én ezt mind végig cselekszem, de hogy fog kinézni az a szegény dalmi, ami ilyen dirigálás mellett meg végbe

Az impresszarió: Bánja az ördög a dalmi. Azt hiszi, hogy fog rá hallgatni valaki. Csak a maga személye legyen érdekes. Okosan tenné, ha a körut megkezdéseig kopláló kurát tartana, hogy lapjaink már a bevezető reklámokban így emlékezhetnének meg önről: „Sápadt arcából elővillanok mélytűző szemei. Homlokáról — melyet a genie dicsténye övez, — hosszú hullámos haj omlik le a vállára... és a többi.

Napirend 1901. augusztus 10-én.

Naptár: szombat, augusztus 10. — Róm kath.: Lőrinc. — Prot.: Lőrinc. — Görög-kel. (jul. 28.) Nikánor. — Zsidó: Ab 25. — Nap két 4 óra 84 perckor; nyugszik 7 óra 3 perckor. — Hold két éjféltán 21 perckor; nyugszik 4 óra 8 perckor délután.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe idő, helyenkint csapadék és hőemelkedés várható.

— (Labdarugók versenye.) A ma nap hírül adtuk, hogy vasárnap délután öt órakor a Tettyén a mohácsi és pécsi labdarugó csapat összeméri erejét. A mohácsi labdarugó csapat vasárnap érkezik a három órai vonatral s az állomáson a pécsi sporttársak fogadják őket. Az állomásról a pécsiek felviszik vendégeiket a városi tornacsarnokban levő atletikai klub helyiségbe, majd félőtre felvonulnak a tettyei fensikra s öt órakor megkezdik a játékot, mely iránt városunk sportkedvelő közönsége bizonyára élénken fog érdeklődni.

— (Befejezett utvizsgálatok.) Mint értesülünk, a siklósi járás főszolgabírói hivatala tegnap fejezte be a járás területén a közutak és közuti műtárgyak megvizsgálását, mely alkalommal több kisebb községi közut javításának szükségességét tapasztalták. — Ez utak javítását már a jövő héten megkezdik.

— (Vízállások.) Mint az, a napokban a nagy esőzésekből következtetve, előre látható volt a m. kir. földmívelésügyi miniszter vizrajzi osztályának legújabb jelentése szerint, úgy a Duna, mint a Dráva vízállása emelkedőben van. A Duna vízállása Passautól Linzig néhány centiméterrel túlhaladta a rendes vízállást, míg az alsóbb vidékeken, hol a folyam a nagy hőség folytán zéruson alulra apadt, elérte a rendes vízállást.

— (A postapalota pályatervéi.) A pécsi posta- és távirdapalota pályatervét, a zágrábiéval együtt, tegnap állították ki Budapesten a mérnökegylet nagytermében. A pécsi postapalota pályatervéről a következőket írja a „Pesti Hírlap” mai számában: A pécsi postapalota pályázatán huszonnyolcan vettek részt. A 320,000 korona költséggel előirányzott épület tervezése némileg nehezebb feladat volt a zágrábinál, amennyiben nem volt szabad az egész telket beépíteni, hanem a későbbi kibővítésre kellett tekintettel lenni; a keskeny telek megnehezítette a monumentális megoldást. Az első díjat Balázs Ernő építész nyerte el sikerült tervével, amelynek a két utcasarokra helyezett lépcsőtorony érdekességet kölcsönöz; a gazdag barokkstilű homlokzat praktikus alaprajzzal párosul. Ugyanez alaprajzhoz hasonlít a Bálint és Jámbor építészek második díjat nyert terve, amelynek hátrányul róttá fel a bizottság bécsi szecessziós homlokzatát. Komor és Jakab harmadik díjat nyert építészek a pécsi székesegyház tiszta román motívumaira emlékeztető stílusban terveztek és tetszetős távlatképekkel

diszítették iapjaikat. Alaprajzukban elkerülték a csarnok feiülvilágítását és eltüntették a telek szabálytalanságának zavaró hatását. A megvett pályatervek közül három magyaros, a negyedik barokk. Leitersdorfer Béla erősen „Lechneres” tervéhez originális alaprajzot készített. A postacsarnokot nagy félkör alakban helyezi el Pártos Gyula akadémikus alaprajzában s a telek ferdeségét a határvonal beljebb helyezésevel tüntette el. Szép terv a Száraz Istváné az iparművészeti muzeum motívumai-ból összeállított homlokzatával és monumentális felfogású alaprajzával. Egri és Kempler színházaszerű kéttornyos barokk homlokzatot készítettek ügyes modorban; alaprajzuk nem sikerült. A pécsi postapalota végleges tervezésével és művezetésével Balázs Ernőt bizta meg a kereskedelmi miniszter.

— (Halálozás.) Özv. Kubovich Istvánné szül. Angyal Valéria ma reggel félnégy órakor hosszas szenvedés után meghalt életének 57-ik évében. Temetése holnap délután 6 órakor lesz a budaikülvárosi halottas házból. Az engesztelő szent misét hétfőn d. e. 9 órakor mutatják be lelkiüdvéért a belvárosi plébániatemplomban. — Az elhunytban Jobst Béla, kir. törvényszéki bíró anyósát gyászolja.

— (Jelentés a vizről.) A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 9-én reggel 6 órakor a tettyei vitzartóban 1000 kb., az elientartóban 830 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1066 köbméternek találtatott.

— (Marólugot ivott.) Ma délelőtt 9 óra tájban jelentették a rendőrségnél, hogy a Gyuriss Kálmán király-utcai vendéglős lakásában egy asszony öngyilkos lett. A rendőrség közegei kimenvén, Ludvigh Ferenc dr. tiszti főorvos konstataulta, hogy az öngyilkos nő Tököli Mária, 32 éves, a vendéglőssel közös háztartásban élő asszony, ki nagymennyiségű maróluggal akart véget vetni életének. A mérgeg torkát egészen összegegette, úgy, hogy nyelni sem bír s így életbenmaradásához kevés a remény. Az öngyilkosság okát nem tudják. Az élethalál között vívódó asszonyt lakásán hagyták s ott ápolják.

— (Pirománikus kis leány.) Molnár N. János egyik szomszédos községi lakos hat éves Anna nevű leányát a napokban azon kapták rajta a szomszédok, hogy az udvarukon levő szalmakazalt akarja felgyújtani. Nyomban jelentést tettek az esetről a hatóságnak, mely nem tartotta a gyermeknél valószínűnek a bűnös szándékot s így orvosilag vizsgáltatták meg. Az orvosi vizsgálat azután kiderítette, hogy a kis leány pirománikus. A boldogtalan gyermeket most szülei lakásán ápolják szigorú felügyelet mellett.

— (Letartóztatott ezermester.) Az egyik szomszédos községben a napokban valami exotikus nevű ezermester szórakoztatta a közönséget s a csepürágás, valamint egyéb „művészeivel” annyira megnyerte a falusiak tetszését, hogy Pilus József odaváló gazda vendégének hívta a házába az ezermestert, ki művészetét oly tökélyre vitte, hogy reggelre nemcsak önmagát, hanem a vendéglátó gazdának negyven koronával terhelt pénztárcáját is eltüntette. A művészet ily foku gyakorlásában természetesen nem akart a gazda meg-

nyugodni, s így történt, hogy az ezermestert a községhez közellevő csárdában elcsípték és letartóztatták.

— **(Öngyilkos napszámos.)** Frey András tolnai napszámos felakasztotta magát. E végzetes lépést valószínűleg buskomorságában követte el, mert már néhány éve nagyon szótlan és rideg ember volt. Frey 58 éves életkora dacára, még szorgalmasan járt az uradalmi gyárba dolgozni. Gyermekének öngyilkos szándékáról legkisebb gyanuja sem volt.

— **(Megtámadott uradalmi intéző.)** Vakmerő támadást intézett a napokban Szalai János (urkópusztai kocsis Szegő Ignác uradalmi intéző ellen. Az intéző ugyanis Szalai János, Vas András és Holacsek János kocsisokat Báltaszékre küldötte gabonával, a hol a három kocsis lerészegedve, visszajövet úgy hajtottak, hogy Szalainak kocsijából az egyik kerék is kiesett. Ezért Szegő intéző megdorgálta a részeg kocsisokat, a kik közül Szalai biztatta társait, hogy szálljanak vele szembe. Szalainak biztatására azonban két társa nem hallgatott s ekkor ő meilen ragadta az intézőt és agyba lökte félholtra verte. Az intéző kutyája látva ura veszedelmét, neki ugrott a brutális embernek és úgy megsabdalta, hogy Szegő zárdra a kórházba kellett szállítani. Amint Szalai felgyógyul a kutya harapásaiból, a bíróság elé állítják.

— **(Meglopták álmában.)** Abraham József, árpádi lakos, kocsis legény a napokban panaszt emelt a községi előljáróság-

nál, hogy míg ő a gazdája udvarán aludt, addig ismeretlen tettesek kilopták a rajta volt mellényzsebéből az ezüst óráját. A panasz folytán megindították az ügyben nyomozást, melynek során sikerült a tettest egy *Argyelán* József nevű cigány személyében elfogni, a kit átadtak a bíróságnak.

— **(A kritika vége.)** Kelemen József, szilvási legényt az idei sorozásnál bevették katonának, még pedig huszárnak s ez oly büszkévé tette a legényt, hogy azóta, a mikor csak szerét ejthette, lóra kapott, miután szentül meg volt arról győződve, hogy a huszárnak besorozott legény nem elégedhetik meg csupán egy kalapjára tűzött bokrétaival, hanem annak már a maga falujában is lóháton kell járnia. A napokban aztán, hogy a legény gazdája lovait vitte itatni, felült az egyik ló hátára s úgy büszkélkedett végig a falun, mikor a kocsmából kijött *Huros* János néhány társával, ki a lovon ülő legényt alaposan leszólta, mondván:

— Szállj le a lóról, Jóska! Hiszen úgy ülsz rajta, mint malac a köszörüs kövön!

A lekritizált legény nem szólt ekkor semmit, hanem tegnap este megleste *Huros* Jánost, kit aztán a kemény kritikáért úgy vágott fejbe egy doronggal, hogy a megtámadott legény eszméletlenül rogyott össze. A dolognak a bíróságnál lesz folytatása.

— **(A kis Terka halála.)** Terka, akkora pici gyerek, hogy nappal az utca porából épít apró, esetlen házikókat, éjjelre pedig, mikor nyugovóra hajtja le buksi fejét,

mosolyogva az angyalokkal társalog a maga gyűgő nyelvén. S azok a szép, nagy hófehér szárnnyu angyalok oly sok szépet, tündérmesékbe illő dolgokat susogtak annak az álmában boldogan mosolygó gyermeknek a fülebe, hogy a kis Terka vágyakozva nyujtotta ki napbarnította, gömbölyű karjait s aztán, szinte pityeregve mondotta, felmutatva az égre: »oda . . . oda!« S most már ott van a kis Terka, fent a magas mennyeekben, hol azok az édes szavu szép, angyalok csodás dolgokat susognak a kis leány füleibe. A kis Terka a napokban ott játszadozott a nap hevétől szinte izzó homokban s azok az aransárga, forró sugarak gyilkoló hevükkel addig csókolgatták körül a kis leányt, míg az apró, buksi fejű Terka élesen felsikoltva, arca bukott s mire a kapu elé futottak megrémült szülei, a kis Terka fehér lelke, már ott szállott fent, az angyalok között! . . .

— **(Nyugalomba vonuló bírák.)** Balaskó János, dárdai és *Jeszenszky* Aladár, siklósi kir. járásbírók nyugalomba vonulnak. Balaskó János Dárdáról Pécsre jön és itt fog lakni; Jeszenszky Aladár Siklóson marad s ügyvédi irodát nyit.

— **(Játszunk villamost!)** A diákok gyerekek minden öröme mellett, mégis csak a legunalmasabb idő a vakáció, mely némelykor a legképtelenebb dolgokat juttatja a gyermekek eszébe, minek természetesen nagyban segítségére van a gyorsan működő fantázia is. — A felsővármház utcában egy csomó diákok gyerekek arra a lehetetlen eszmére jutott, hogy

hogy olyan mogorva vőtől, mint a milyen Duhour Jakab, megmentette.

Leányának sokkal előnyösebb vőlegény esik keze ügyébe, csak ki kell ezt nyujtania. Mindenkinek elmondta ezt az apa, sőt a leánya előtt is beszélt erről. Antoinette közönyösen hallgatta őt; egész lelkével egy végső reményhez ragaszkodott: Jakabnak a válaszához, az ő utolsó levelére. Lehetetlennek látszott a leány előtt, hogy ha az ő levelét az erdész elolvasta, ne válaszoljon arra. Ha ő ama megalázkodó, fájdalomtól és szenvedélytől áthatott sorokat olvassa, bizonynyal meglágyul a szive és visszatér.

Ama pillanatban, mikor legkevésbé sem gyanítja Antoinette, egyszerre csak lépteket hall majd s megfordulva, Jakabot látja maga előtt, sápadtan és felindulva, épen úgy, mint amaz este, mikor a csomagokkal és ládákkal eltorlaszolt szobában az ifju erdész szerelmet vallott neki.

Gyakran, ha lement a kertbe sétálni, így gondolkodott Antoinette: »Majd talán meglátom őt a faszorok kanyarulatánál.« Sőt néha úgy tetszett neki, mintha egy jól ismert hang susogna mögötte. Aztán remegve fordult hátra s a kiábrándulás szivsurást okozott neki. A levélkiosztásnak órájában nyugtalankodása mindig jobban fokozódott.

Végre megérkezett a levélhordó a levéllel. Lázasan bontotta föl Jakabnak a levelét s aztán kissé a rácsos zathoz támaszkodott. Azt a néhány sort szilárd kézzel, szabályosan vetette oda Jakab. Azok a szép, szabályos betűk voltak ezek, melyek neki úgy tetszettek.

jetekig vitte, de lelke mélyében haragot táplált. Mindaz, a mi történt, ocsmány álmoknak tetszett neki. Nem tudta elhinni, hogy Jakab elég kegyetlen lenne fenyegetését teljesíteni. »Ő nagyon szeret engem, — gondolta — s újra meglátogat majd.«

A legcsekélyebb neszre összerezzen s kihajolt az ablakon. A nap esőt jelző felhők közt hanyatlott alá s a szél ugyancsak hajtogatta a a kert fának a koronáit. »Majd eljön ő, — susogta a leány, — lehetetlenség, hogy el ne jöjjön.« De a ház nesztelen volt, már minden elcsöndesült, az éj beköszöntött s a faluban gyertyavilág tört át az esőn.

Tíz óra tájban hallotta Antoinette, mikor Lisle ur hazaérkezett, ki nagyon rosszkedvű volt és hangozsan panaszkodott amiatt, hogy Duhour Jakabra hiába várakozott a jegyzőnél.

Lassankint elnémult e panaszkodás is. Celine bezárta az ablakokat s csöndesség uralkodott a házban. Antoinette iszonyu, szivszaggató fájdalmakat érzett; kétségbeesés szállta meg s könnyei újra megeredtek. Az éjet álmatlanul töltötte. Mig a szél üvöltött és az ő muló boldogságát megsiratni látszott, tömegesen merültek föl a leányka emlékében az utóbbi félév eseményei s a multak képei még inkább éreztették vele, mily nagy volt az a tér, melyet Jakab az ő életében elfoglalt s mily mély gyökeret vert e szerelem az ő szívében.

Antoinette annál érzékenyebben szenvedett, mert a szenvedés eddig szokatlan volt előtte. Az ő szenvedélyes akaratossága először ütközött oly szörnyű akadályba, a melyben megtört.

ők „villamost” játszanak. Természetes dolog lévén, hogy még a gyermek fantázia villamos vasutja sem működhetvé baleset nélkül, elhatározták, hogy két fiu ellentétes irányból egymásnak szaladva, a „balesetet” fogják képviselni. Nos, hát a játék komolyabban sikerült, mint azt a kicsinyek szeretnék volna. Mert a mint a két gyerek egymásnak futott, az egyik közülök: *Honig István*, magánhivatalnok nyolc éves János nevű fia, oly szerencsétlenül bukott el, hogy bal lábát bokában eltörte. A gyermekjáték áldozatát most szülői lakásán ápolják.

— **(Dinnye-szezon.)** Megkezdődött már a dinnye-szezon s vele a balesetek sora is. Sokan az utcán eszik meg a dinnyét s a héját eldobálják s így szaporítják az utcákon a tisztátalanságot s okozóivá lesznek enyhébb s súlyosabb természetű baleseteknek. *Mirek Gyuláné* ma hazafelé ment a piacról s az Árpád-utcában megcsuszva egy elhajított dinnyehéjon, úgy vágta el magát a földön, hogy bal lábát kitörte. Rögtön kórházba vitték.

— **(Életunt hentessegéd.)** Tegnapelőtt délután *Pép István*, dunaföldvári születésű 18 éves hentessegéd, az összekötő vasuti hidról Budapesten a Dunába ugrott. A hajósok még élve kimentették, s az életuntat most a Rókusban ápolják. Tettének okát nem tudják.

— **(Elrejtett bankók.)** *Mozolán János*, szegzárdi lakos a csendőrségen megjelene, elpanaszolta, hogy valaki a padlásán elrejtve volt 5 darab tízesbankóját ellopta. A nyomozó csendőrök a bankókat azonban a padláson egy lyukba becsuszva megtalálták és

azokat a főszolgabírósnak átadták. Így *Mo zolán* megkapta az ellopottnak hitt pénzét és megfogadta, hogy máskor jobb helyen fogja tartani.

— **(A Duna áldozata.)** Tolnán nem régen egy kis fiu fulladt bele a vízbe s így ismét nem mulhatott el a nyár a nélkül, hogy a Dunának a szokásos áldozata ne legyen. Most is egy újabb emberi életet követelt a veszedelmes folyam. *Pirgi János* 23 éves cipészsegéd ugyanis, fáradt és az óriási hőségtől megizzadt testét felfrissítendő, este lement a Dunába fürödni. De alig bocsájtkozott a vízbe, máris elayelték a habok. Csodálatos, hogy *Pirgi* tolnai létére uszni nem tudott s így — segédlem hiányában — nyomorultan elveszett. A halászkok rögtön kifogták ugyan, de az odahívott orvos segítsége dacára, mégsem lehetett többé életre hozni. Temetése nagy részvét mellett másnap történt. A szerencsétlenül járt ifju, *Pirgi Ferenc* kőmives mesternek fia volt s az idén először ment fürödni.

— **(Brutális atya.)** *Venke Ignác* haragos természetű s haragjában nem tudja, mit csinál. Ma reggel *Emma* nevű kis lányára haragudott meg valami csekélységért s ezért aztán egy nádpálcával félholtra verte az öt éves kis lányt, a ki most betegen fekszik. A lányka sirására a szomszédok berohantak *Venke* lakására s kiragadták lányát kezéből, mert talán agyonverte volna. A brutális atya ellen feljelentést is tettek.

— **(Gyermek koldusok.)** Azaz kolduló gyermekek ezek. Iskolai évben még

iskolába járnak s így szünetidőben koldulnak. *Kreich Elemér* emelt ma panaszt, hogy két ily kolduló gyermek, minthogy nem adott nekik semmit, bevették az utcáról két ablakját, s elszaladtak. Most keresik őket.

— **(Kórház gyógyíthatatlan betegek számára.)** *San Marco* hercegnő szül. nagyszentmiklósi *Nakó Miléva* urnő, a gyógyíthatatlan betegek számára Budapesten „Irgalom háza” néven kórházat létesített. A gyógyíthatatlan betegek, kikről a törvény értelmében a községek tartoznak gondoskodni, a hazában mindedig rendszeres ápolásban és ellátásban nem részesültek, mert egyenesen számukra berendezett kórházak nem léteztek, a rendes kórházakból pedig éppen betegségük gyógyíthatatlan volta miatt ki vannak zárva. Ezen a hiányon kívánt segíteni alapító, midőn e szerencsétlenek számára az első kórházat felállította. Sajnos, hogy ezt az áldásos intézetet még nem nyitották meg, mert az épület ugyan készen áll, de nincs alap a berendezésre, s a betegek kórházi ápolásának mindennapi költségeire. — Az intézet igazgató-bizottsága ezért bizalommal fordult most a könyörületes szívekhez s reményli, hogy a szegény fillérei-vel — a vagyonos az ő nagyobb adományával örömet fog járulni az irgalmasság cselekedeteihez, melyeket a Mindenható jegyez föl a jótétemények örök könyvébe. — A ki egy beteg állandó ellátást akarja biztosítani, 10.000 korona alapítvánnyal gyarapítsa az „Irgalom háza” alapját. Az ágyalapítványokra el nem helyezhető gyógyíthatatlan betegek el-

Midőn megvirradt, úgy vélekedett, hogy *Jakab* csak azért várta be a reggelt, hogy a lecke annál hathatósabbá váljék. Mindvégig remélni akart. Atyjától nem akart szemrehányást hallani s így azt üzenté neki, hogy rosszul érzi magát és aludni akar. Majd újra aggály és kétségbeesés vett rajta erőt.

Végre tűrhetlenné vált a helyzet s *Antoinette* szakítva büszkeségével, levelet irt *Jakab*nak. A hirtelenében irt levél szívének teljes szerelmét tolmácsolta. Megalázkodott, panaszkodott és esengett. „Bocsáss meg nekem, — irta — igazságtalan voltam s ezért megbűnhődtem. Nagyon szenvedek! Te, a ki oly erős vagy, légy jó is. És térj vissza *hableány*odhoz, a kit, tőled távol, megöl a bánat.”

Celine maga vitte el a levelet a vendéglőbe.

— *Duhour Jakab* ur — szólt a vendéglősné — ma éjjel elutazott. Nagyon rossz híreket kaphatott, mert egészen megzavarodottnak látszott s midőn a szobája mellett elhaladtam, még sirást is hallottam. Mikor a kocsiba ült, olyan volt az arca, akár csak a fehér posztó és annyira szórakozott volt, hogy azt sem tudatta velünk, hová utazik.

A töprengő *Celine* úgy vélekedett, hogy bizonyosan a családjához tért ismét vissza s hirtelen fölirta a levélborítékra *L.* várost, hogy aztán a postára adja föl. Majd megkapja azt holnap — gondolta magában — és válaszolhat rá táviratilag, addig eltitkolom elutazását *Antoinette* előtt.

S a kis levél, mely a szegény *hableány* sorsát és

minden reményét rejté magában, kézzől-kézre járt, míg ama vagonba juthatott, melynek azt *L.* városkába kellett szállítani.

Egész éjjel utazott aztán, mezőkön, lapályokon és erdőkön, előbb rozzant postakocsin, majd a vasuti kocsiban. *L.* ben azonban mit sem tudtak *Jakab*nak az elutazása felől s a levelet *Auberive*be küldték vissza, hol azt a levélhordó egy reggel nyirkosan tette le a vendéglő asztalára. A vendéglősné pedig volt oly jó, hogy *Antoinette* levélkéjét az erdész hivatalos levelei közé tette, a melyek annak asztalán már felhalmozva heverték. Ott hevert a kis levél elfeledten, míg *Lisle*ék kötélverő-utcai házában *Antoinette*t szivszorongás és aggodalmak emésztették folyton.

Mikor *Evonyme* megtudta barátja elutazását, lelki furdalást érzett. A kellemetlen eset miatt felelősnek érezte magát s töredelmes szívvvel sietett *Lisle* urnak a háza felé amaz elhatározással, hogy bűnhődésül türelmesen el fogja szenvedni *Antoinette*nek legnagyobb szemrehányásait is; azonban ezen aggodalma tekéletesen felesleges volt.

Kezet nyújtott neki a leány; pillanatig keserű mosoly lebegett halvány ajkán, de aztán alig látszó észrevenni jelenlétét. *Lisle* ur egészen másképp fogadta őt. Egy időben ama reményt táplálta ő a lelkében, hogy *Evonymet* és *Antoinette*t mint házastársakat fogja látni s *Duhour Jakab* távozása ama rövid idő óta szunnyadó reményt ismét fölébresztette.

Ormanceyben ő a megváltót látta s ahhoz képest viselte is magát iránta. *Lisle* ur hálát adott az égnek,

látási költségeire az intézetnek a telebaráti szeretet adományain kívül, nem lévén már fedezete, megkereste az igazgatóság az összes törvényhatóságokat, hogy a gyógyíthatatlanok ellátási költségeinek fedezésére indítsanak gyűjtést. A pénzbeli adományok a Magyar földhitelintézethez (Bpest, V. Bálvány u. 7.) a természetbeni adományok az »Irgalom-házába« (Bpest, III. ker. Ó-Buda, Fényes Elek-utca) küldendők be. Pécs szab. kir. város polgármestere felkért minket annak közlésére, hogy mindazoknak, kik a gyógyíthatatlan betegek szerencsétlen sorsának enyhítésére gyűjteni óhajtanak, szívesen szolgál gyűjtőivel.

— (Kivételes vásárhatárnap.)

A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Somogy vármegye területéhez tartozó Tab községben a f. évi szeptember hó 21 ére eső országos vásár ez évben kivételesen f. évi szeptember hó 20 án tartassék meg.

— (Névmagyarosítás.) Hiltenbeutl

Károly, hűgyészi illetőségű, budapesti lakos, valamint kiskorú gyermekei: Károly és Irén vezetéknévénél »Tolnai«-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— (Pontosan járó) szép kivitelű arany és ezüst órák, nemkülönbön finom és pontosan járó fali és ébresztő órák *jutányosan* szabott gyári árak mellett Schönvald Inre órás és ékszerésznél kaphatók. Ugyanott minden e szakmába vágó javítások pontosan és gyorsan a legolcsóbban eszközöltenek.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzete

1901. aug. 9. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 763.1 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 24.4 °C.

maximuma: 22.7 °C. } tegnap.

minimuma: 14.8 °C. }

Párányomás: 41.9 mm.

Relatív nedvesség: 52. %

Harmatpont 11.6 °C.

Felhőzet: 5° Cum. NW.

Szélirány s erő: N. 2. —

Csapadék 24 órai 0.

Időjelzés, műszerek jelzése nyomán: Vált. felh. rövid csapadéokra hajlam.

Dr. Czirer.

Idegenek Pécssett.

— Augusztus 9. —

Aranyhajó-szálló. Malcanek Károly utazó, Budapest. Mayer Samu utazó, Budapest. Werner József utazó, Drezda. Götzl Bertalan utazó, Bécs. Forray Dávid utazó, Budapest. Szikszay Antal hivatalnok, Hód-Mező-Vásárhely. Braun Dezső utazó, Budapest. Komlósy N. utazó, Budapest.

Mátyáskirály-szálló. Vidos Miklós biztosító tisztviselő, Budapest. Munkácsy József utazó, Budapest. Mérey Sándor utazó, Budapest. Prakatur Tamás joghallgató, Dályó. Zsolnay István kárpitos, Kaposvár.

Nádor-szálló. Löwinger Jenő hivatalnok, Beremend.

Vadember-szálló. Kohn Ignác, utazó, Bécs. Dorner Károly, utazó, Budapest. Grünwald Albert, utazó, Budapest. Iszákovics József, ügyvéd, Eszék. Poppel Lajosné, magánzó, Alsó-Lendva. Kolunell, utazó Budapest. Meider M. utazó, Bécs.

Vadászkürt-szálló. Wichter Samu, vendéglős, Szék. Kovács Sándor, gazdálkodó, Zaláta. Samu Ferenc, gazdálkodó, Vaiszló.

Korona-szálló. Perlesz József, gazdálkodó Tolna.

Művészet, Irodalom.

○ **Pusztuló magyarság.** Rostkowitz Arthur, fővárosi hírlapíró kollegánk, ki már évek óta tanulmányozza szociális szempontból a magyar népet, a fenti cím alatt, egy általa írott könyvre hirdet előfizetést, a következő felhívásban. »Mindig szeretettel foglalkoztam a magyar néppel. Sok panaszának, keserves felajdulásának voltam már tolmácsa a sajtóban, ha vajmi ritkán volt is fogamatja. Azelőtt a kormányok nem igen értek rá foglalkozni a szegény, földhöz ragadt magyarok apró-cseprő bajaival. Ez a nagy közöny és egyes érdekcsoportok lelketlensége, telhetetlen kapzsisága az oka az általános nyomornak, a nemzeti elszegényedésnek, a kivándorlásnak, a parasztszocializmus és a nazarénusok térfoglalásának. Ily válságos időben szerencse még, hogy a magyar paraszt sorsának intézése oly férfi kezébe került, a ki páratlan buzgalomával, önzetlenn munkásságával és a magyar föld és nép iránt érzett végtelen szeretetével törekszik pótolni a félszázados mulasztásokat és megmenteni az ősi rögökhöz hűen ragaszkodó magyarságot a végpusztulástól. Az én célom, hogy »Pusztuló magyarság« című könyvemben bemutassam az olvasó közönségnek a pusztuló magyart, érdeklődést és rokonszenvet keltssek sorsa iránt. Könnyed, elbeszélő modorban foglalkozom a szívemhez nőtt emberekkel és bajaikkal. Könyvem, melynek izléses kiállítására is kiváló gondot fordítottam, helyet foglalhat úgy az előkelő házak, mint az egyszerű olvasókörök könyves polcain. A vaskos, esetleg két kötetre terjedő munka előfizetési ára három, bolti ára négy korona lesz. Jóbarátaimnak, ösmerőseimnek és az irodalomkedvelő közönségnek pártfogásába ajánlom ezen vállalkozásomat, a kiadott gyűjtőveket és az előfizetési pénzeket kérem minél előbb címre, a »Politikai Értésítő« szerkesztőségéhez (Budapest, V., Bálvány-utca 5. sz. II. emelet) küldeni, hogy a nyomtatandó példányok száma iránt tájékozódhassam. Budapest, augusztus hó. Hazafias tisztelettel Rostkowitz Arthur hírlapíró.«

Törvénykezés.

§ Csőd. A zágrabi törvényszék Blum és Nagy zágrabi cég ellen a csődöt elrendelte. Igénybejelentési határidő augusztus 14 ike; felszámolási határnap szeptember 14 ike.

Szóbeli tárgyalások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

Az 1901. évi augusztus hó 12-én.

1. Naschitz és Grosz cég — M. kir. államvasutak délelőtt 9 óra.
2. Szende Mátyás és társai — Varga Ferenc és társa háromnegyed 10 óra.
3. Kaiser Mihály — Kresz Antal és társa fél 11 óra.
4. Schuth Vince és társa — Schreger Ernő negyed 12 óra.
5. Dr. Antal Gyula — Kadis Ernő fél 12 óra.

T a n ü g y.

)(Nyugdíjazott tanítók. A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter Müller János baksai tanítót évi 910 és B. Szabó Dániel cserdii tanítót 580 korona nyugdíjilletményvel nyugdíjazta.

)(Magyar iskolák Horvátországban. A Magyar Államvasutak igazgatósága tudvalevőleg hat elemi népiskolát tart fenn Horvátország területén, hogy magyar alkalmazottjainak gyermekei magyarnyelvű oktatásban részesüljenek. Ez a hat iskola azonban kevés, a Máv. magyarországi nevelőintézetei pedig nem képesek befogadni a nemzetiségi vidékeken lakó magyar gyermekeket. A horvátországi vasutasok közt épen ezért mozgalom indult meg, hogy a vándortanítási rendszer behozatalával magyar oktatásban részesüljenek azok a gyermekek is, akik eddig vagy iskolázás nélkül, vagy pedig a horvát iskolákban nevelődtek. Miután a Máv. igazgatósága eddig is kiváló gondot fordított horvátországi és a nemzetiségi vidékeken működő alkalmazottjai gyermekeinek nevelésére, remélhetőleg ez a mozgalom is sikerre vezet.

— Az előfizetési díjakkal hátralékban levő t. előfizetőinket hátralékaik mielőbbi szíves beküldésére kéri a kiadóhivatal.

VASUTI MENETREND.

Érvényes május 1-étől.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8.22	11.41	3.03	11.10
B.-Szt.-Lőrincz	8.48	12.13	3.36	11.42
(B.-Szt.-Lőrinczről indul				
B.-Sellyére v. v. 4.55, tv. sz. sz. 9.17, v. v. 3.50)				
B.-Sellyére érk.	6.04	10.34	4.59	
Uj-Dombóvár érk.	9.57	1.34	5.01	1.34
(Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10.08, sz. v. 1.55, gy. v. 6.31, sz. v. 2.15, szv. 4.47				
(Báttaszék felé sz. v. 3.19 tv. sz. sz. 2.30)				
Uj-Dombóvárról ind. 10.04	2.32	5.21	2.56	
Budapestre k. p. u. é. 1.25	8.00	8.35	8.20	
		Sz. v.	V. v.	Sz. v.
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé 3.03	8.28	6.47		
B.-Szt.-Lőrincz 3.36	9.06	7.26		
Szigetvár	4.42	1.13	9.8.0*	
Kaposvárra indul	V. v. 5.15	V. v. 11.10.		
	érkezik	8.21	2.49	
Barcs	5.14	10.56	9.00	
N.-Kanizsa	1.26	11.92		
Bécs	9.35	8.50		
	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Eszék felé	5.42	12.30	4.23	8.35
Úszógh érk.	6.58	12.43	4.37	8.58
Villány	6.48	1.29	5.24	9.38
Mohács felé sz. v. 7.06 szv. 10.35 sz. v. 1.55 sz. v. 10.06				
Mohács érk. 7.50	11.35	2.39	10.49	
Villány ind.	6.53	1.34	5.29	9.43
Eszék	8.07	2.45	6.45	11.01
Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán pénteken és vasárnap indul előtte való este 10 óra, fölfelé minden péntek, vasárnap és kedden 2.00				
Budapest-Mohácsi vonal: Budapestről indul naponként délben 12.00. Mohácsra érkezik este 9.55				
Mohács-Budapesti vonal; naponként Mohácsról indul p. 11 órakor, Budapestre érkezik éjjel 1 ó. 20 éjjel.				

TÁVIRATOK.

— **Az orleánsi herceg állapota.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Saigunból távirják: *Henrik* orleánsi herceg állapota belső vérzés következtében válságosra fordult. Ereje gyorsan hanyatlik.

— **Országos gyász Londonban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonban Frigyes császárné halála alkalmából háromheti országos gyászt rendeltek el.

— **Árvizveszedelem Segesvárott.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Nagyküküllő folyó több napi esőzés következtében kiáradt medréből és elöntötte Segesvár alsó részét. A bajor utcai városrész lakói kiköltöztek házaikból, barmaikat szabadon becsajtották. Egy *Grauenfels* Leó nevű 14 éves fiú beleesett a város főutcáját átszelő „Kúya“ patakba. A sebesen rohanó ár az állami hidig sodorta, hol cölöpökbe fogózza segítségért kiáltott. *Bozsó* Matyas munkavezetőnek sikerült a gyermeket kimenteni.

— **Kiutasított apácák.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A spanyolországi *Coruna* városból kiutasították ama apácákat, kik a Charité kórházban betegápolók voltak. Az odavaló hölgyek addig késznek nyilatkoztak a betegápolásra, míg a világi betegápolókat kinevezik.

— **Zendülés egy szigeten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szent-Mátyás szigeten a „Kormoran“ halihajó és a benszülőttek között ő-szeütközés történt. Nyolcvan benszülőtti elesett, százhetven fogságba került.

— **Makai Emil temetése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Makai* Emil holtteste ma délelőtt Makóra érkezett. A holttestet a pályaudvaron sokan várták. A rabbi kíséretében a makói temetőbe szállították *Makai* Emilt, kit szülei mellett temettek el. A temetésen az elhunyt költő sok fővárosi kollegája is résztvett.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
ZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Teljesen **higany és ólommentes**
ártalmatlan készítmény

„Hajnal créme“

elismert **biztos hatású kéz és arc-**
szépitő szer eltávolít minden bőrtisz-
tátalanságot. Az arcbőrt bársonypuhává
teszi és az arc szép, üde és ifjú
szint nyer.

1 tégely „Hajnal-créme“ 1 kor.

Kapható:

Krebsz Ödön

drogueria és illatszer üzletében
PÉCS, Irgalmas-utca 10. sz.

Mindenki

meggyőződést

szerezhet, hogy

Klein Sándornál

Pécs, Széchenyi-tér 7.

van a legolcsóbb, legjobb

férfi és gyermek-

RUHA

beszerzési forrás.

Rendkívüli **olcsó árak mellett**
minden ruhadarab kitűnő minőségű sző-
vetből, tartósan és izlésesen van elkészítve.

Midőn még t. vevőim figyelmét azon
kedvezményre is felhívom, hogy javítások
és ruhák vasalását díjazás nélkül elvállal-
lom, vagyok kitűnő tisztelettel

Klein Sándor.

